

Sag C-393/08

Emanuela Sbarigia

mod

Azienda USL RM/A m.fl.

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Tribunale amministrativo regionale per il Lazio)

»National lovgivning, der regulerer apotekers åbningstider og lukningsperioder —
fritagelse — de kompetente myndigheders beslutningskompetence«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat N. Jääskinen fremsat den 11. marts 2010	I - 6340
Domstolens dom (Første Afdeling) af 1. juli 2010	I - 6340

Sammendrag af dom

1. *Præjudicielle spørgsmål — formaliteten — grænser*
(Art. 234 EF)

2. *Præjudicielle spørgsmål — Domstolens kompetence*
(Art. 234 EF)
3. *Konkurrence — fællesskabsregler — medlemsstaternes forpligtelser*
(Art. 10 EF, 81 EF og 82 EF)

1. Det tilkommer alene de nationale retter, som behandler tvisten, og som har ansvaret for den retslige afgørelse, der skal træffes, at vurdere – under hensyn til hver enkelt sags særegenheder – både nødvendigheden af en præjudiciel afgørelse for at kunne afsige dom og relevansen af de spørgsmål, som de forelægger Domstolen. Når de af den nationale ret stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse herom. Det følger heraf, at der foreligger en formodning for, at spørgsmål om EU-retten er relevante. Domstolen kan kun afvise en anmodning fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at

den kan foretage en sagligt korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål.

(jf. præmis 19 og 20)

2. Når – i forbindelse med et præjudicielt spørgsmål – samtlige elementer i hovedsagen kun har tilknytning til én medlemsstat, kan en besvarelse heraf ikke desto mindre være relevant for den forelæggende ret, bl.a. såfremt det er et krav i den nationale lovgivning, at en indlandsk statsborger skal have de samme rettigheder som dem, en statsborger fra en anden medlemsstat vil kunne støtte på EU-retten i en tilsvarende situation.

Det tænkte tilfælde i det foregående punkt omfatter de rettigheder, som en statsborger fra en anden medlemsstat ville kunne støtte på EU-retten, hvis han befandt sig i samme situation som sagsøgeren i hovedsagen, der driver et apotek i et bestemt kommunalt område i Rom, og er stillet over for en afgørelse fra den nationale myndighed om anvendelsen af en national lovgivning i forhold til en ansøgning, som på ingen måde anfægtter det generelle system for fastlæggelse af apotekernes åbningstider og ferier i disse bestemmelser, men blot som en undtagelse fra den almindelige ordnings system søger at opnå tilladelse til at give afkald på enhver ferielukning.

Under hensyn til de særlige omstændigheder, der foreligger i hovedsagen, er det således åbenlyst, at den af den

forelæggende ret i afgørelsen anmodede fortolkning af artikel 49 EF ikke er relevant for afgørelsen af tvisten i hovedsagen.

(jf. præmis 23-25)

3. De fællesskabsretlige konkurrencebestemmelser, navnlig artikel 81 EF – 86 EF, viser sig at være åbenbart uanvendelige i tilfælde af en national lovgivning om eventuel indrømmelse af en undtagelse med hensyn til åbningsperioderne for et apotek beliggende i et bestemt kommunalt område. En sådan lovgivning kan ikke i sig selv eller ved dens anvendelse påvirke handelen mellem medlemsstaterne i artikel 81 EF og 82 EF's forstand.

(jf. præmis 29 og 32)